

Підбурювання до праведності

Ключові вірші: «Якщо ми кажемо, що не маємо гріха, то обманюємо себе, і правди в нас немає. Якщо ми визнаємо наші гріхи, то Він вірний і справедливий, щоб простити нам гріхи і очистити нас від усякої неправди».
1 Івана 1:8,9

Вибрані уривки з Писання:
1 Івана 1:5-10; 2:1-8

Вчені вважають, що це послання було написане приблизно в 90 році н. е. На той час християнство набуло значного поширення, і віруючі були розсіяні по всьому язичницькому світу. Багато речей у християнстві приваблювали грецьких філософів того часу. Однак вони прагнули поєднати його зі своїми язичницькими філософіями, і багато хто з них став так званими «християнськими філософами». Апостол Павло

застерігав, що це було «протилежністю того, що помилково називають знанням». 1 Тимофія 6:20

Послання Івана було написане, щоб зміцнити християн проти цих підривних вчень філософів. Він закликав їх триматися тільки вчень Ісуса і апостолів і вважати ці філософські вчення брехнею. Всіх таких фальшивих вчителів слід було вважати представниками «багатьох антихристів», або противників Христа, про яких апостол Іван попереджав, що вони «навіть зараз» є у світі. 1 Івана 2:18

Метою Івана при написанні цього послання було спонукати їх до праведності: «Я пишу вам, діточки, бо ваші гріхи прощені заради Його імені. Я пишу вам, отці, бо ви пізнали Того, Хто є від початку. Я пишу вам, юнаки, бо ви перемогли лукавого. Я пишу вам, діточки, бо ви пізнали Отця. Я написав вам, отці, бо ви пізнали Того, Хто є від початку. Я написав вам, юнаки, бо ви сильні, і слово Боже перебуває у вас, і ви перемогли лукавого». 1 Івана 2:12-14

На момент написання цього листа апостол Іван був уже досить старим. Він став дуже м'яким за характером завдяки своєму досвіду і тому говорив дуже ніжно як до зрілих, так і до нових у вірі. Він бажав, щоб вони усвідомили важливу

відповідальність утримуватися від гріха, продовжувати жити в Божій любові і таким чином дозрівати у Христі.

Варто зазначити, що більшість християн ніколи не відчують повноти радості, миру та благословення, які вони могли б мати. Багато хто задовольняється першими принципами вчення Христа і, як «немовлята», не йдуть далі до повного розвитку цих принципів у жертві та служінні. (1 Коринтян 3:1). Іван прагнув пробудити розум і серця віруючих до усвідомлення і використання своїх привілеїв у Христі, щоб тим самим вони могли зростати і розвиватися в Ньому.

«Те, що було від початку, що ми чули, що бачили своїми очима», від початку служіння Ісуса, було свідченням Івана. (1 Івана 1:1). Він та інші апостоли бачили Христа в Його житті та смерті; вони бачили Його після Його воскресіння; вони знали, що це було правдою. Апостоли втратили все, проповідуючи слово Істини. Філіп'ян 3:8

Свідчення, на якому ґрунтується християнська віра, належить не людині, а Богу. Людина не мала свідчення з цього приводу, яке варто було б слухати, доки Бог не промовив, спочатку через Ісуса, а потім через апостолів. Оскільки вони бачили і знали Ісуса, ми маємо їхнє надійне

свідчення, і їхнє «свідчення є правдивим». Івана
21:24